

Vanaemaga mäletamine

Miks ei ole Mari vanaemaga kannatlikum olnud?

Jane McBride
(Põhineb tõestisündinud lool)

Mari kortsutas kulmu. Vanaema jutustas sama lugu. Jälle.

Vanaema tuli Mari perega elama paar kuud tagasi. Mari armastas teda, kuid mõnikord oli vanaemaga väsitav olla. Ta jutustas samu lugusid üha uuesti ja uuesti. Mõnikord ta alustas isegi enne, kui oli loo jutustamise lõpetanud.

Mari ohkas. „Vanaema,” ütles ta, „sa juba rääkisid mulle seda lugu.”

Vanaema heitis pilgu maha. „Kas tõesti?”

„Jah,” vastas Mari. „Sa jutustasid seda vaid paari minuti eest.”

„Ma ei mäleta,” ütles vanaema. Ta nägi välja kurva ja segaduses

olevana. Seejärel tõusis ta püsti ja läks tagasi oma tuppa.

Mari oli kurb, et oli vanaema pahandanud. Alates vanaisa surmast oli vanaema hakanud asju järjest rohkem unustama. Ükskord ta isegi unustas köögis pliidi tööle ja tema köögis oli tulekahju. Seepärast ema ja isa tõidki vanaema enda juurde elama.

Mari leidis köögist isa. „Ma väga armastan vanaema, aga olen väsinud kuulamast samu lugusid. Miks ta ei mäleta, et ta on juba mulle seda lugu viiskümmend miljonit korda jutustanud?”

Isa naeratas. „Ma võin kihla vedada, et see pole viiskümmend miljonit korda. Aga ma tean, et see on raske. Sinu vanaema ajus on haigus, mis paneb ta asju unustama. Tema lood on tema viis proovida mäletada, kes ta on.”

Mari langetas pea. Miks ta ei olnud vanaemaga olnud kannatlikum? Vanaema oli teda alati armastusega kohelnud. Ta kutsus teda „minu Mariks”. Mari meenutas, kuidas ta vanasti aitas vanaemal lilli istutada ja aias rohida.

Mari koputas vanaema uksele.

„Tule sisse!” ütles vanaema.

Mari avas ukse. Vanaema istus toolil ja

tema süles olid avatud pühakirjad.

„Vanaema, kas sa palun jutustaksid, kuidas sina ja vanaisa Kirikuga liitusite?” küsis Mari.

Vanaema vaatas üles. „Sa tahad kuulda vanaisast ja minust?” küsis ta lootusrikkal hääl.

Mari istus vanaema kõrvale.

„Tahan. Ma tahan kõike kuulda.”

Mari võttis vanaema käest kinni. „Vanaema, sa oled minu jaoks väga eriline. Ja jääd alati.”

Vanaema naeratas, nõjatus toolil ja hakkas jutustama.

Mari oli lugu palju kordi kuulnud, kuid sel korral ei tundnud ta end ärritatuna ega kannatamatult. Selle asemel tundis ta armastust ja hämmastust. Ta teadis, et vanaema ja vanaisa olid palju ohverdanud, kui nad Kirikuga Saksamaal liitusid. Tema vanavanemad olid kolinud kodust kaugemale, et nad saaksid olla teiste Kiriku liikmete lähedal.

Vanaema lõpetas loo jutustamise ja naeratas. „Sa oled hea laps, mu Mari.”

Mari kallistas oma vanaema. „Aitäh, vanaema! Ma armastan sind.” ●

Lugu leidis aset Ameerika Ühendriikides.